

FLORENCIE I.

ÄTvrtek, 21 Äerven 2012

Toskánskou metropoli a kolébku renesance jsem poprvé navštevila před dváma lety, kdy jsme byli se Zebáčkou v Itálii na zájezdu typu "Letem světem". Prošli jsme město, navštívili dvě baziliky a večer frčeli zas dál. Ve Florencii mají prasátkovou kašnu, o které se traduje, že kdo si kance pohladí, ten se do města na Arnu zase vrátí.

Nevzpomínám si, že bych teda tomu praseti ležela rypáček, ale asi jo, proto že letos mi bylo navšteviti Florencii znovu. Už delší čas jsem si pohrávala s myšlenkou vyrazit si tam na pár dní, tentokrát vlastně po vlastní ose. Cvičně jsem naklepla mámu, jestli nechce jet taky, a chtěla :-). Jako vhodný termín jsme vybraly začátek dubna, že nebude horko a lidí. Trochu nám to plánování sklouzlo, na začátek dubna předpovědi Velikonoce, pak jsem zas nemohla já, pak zas máma, takže směr jihozápad jsme vyrazily nakonec o skoro měsíc později. Obavy z přílišného tepla se ukázaly být lichými, zatímco v letech padaly teplotní rekordy, my jsme za celých dvanáct dní, které jsme ve Florencii strávily, vytáhly tričko s krátkým rukávem dvakrát. Lakomá Barka by ráda jela autobusem (zpáteční jízdenka 1550 Kč !!!), ale znáte to, člověk míní a matky bukují letenky; já páteň má jen jednu. I mně předplávaných dní se tak nějak protáhlo na dvojnásobek. (Jak se ukázalo pod termínem "obložený víkend"; si já představuju víkend obložený několika pracovními dny před a máma týden víkendem před a po.)

A tak jsme se jednoho páteňního odpoledne vykulily z letadla na letiště Peterola. nás dopravil speciální letištní bus za nekřesťanský europeníz, ale i Lakomá Barka usoudila, že hledat předchozí dálnici a veřejnou dopravu kdesi za tou dálnicí se dvěma kuframa nebude. Před nástupem do autobusu jsme si u představených zakoupily jízdenku, a když jsme vystupovaly na konečné ve městě, předstoupila k nám tajuplná jedna spoluceptala se, jestli jsme si lístky koupily. No, nešly. Tak si je prej máme schovat, a se budeme vracet, protože 6 euro je hodně; much much money. Tímto děkujeme neznámé italské slečně. Na mém seznamu "must see"; jsem měla katedrálu a galerii Uffizi. Je doma jsme se pídily, zda si nelze koupit nějakou hromadnou vstupenku do různých pamětihodností a muzeí, a zjistily jsme, že v podstatě nelze. Buď koupit nějakou týdenní kartu za 50 euro opravující k vstupu do hlavních atrakcí, což nám teda předstoupilo jako blbost - což bych absolvovala za tři dny, aby z toho mělo něco být; nebo jiného nebolehlav? Nebo druhá možnost se členem spolku Amici degli Uffizi a zaplatit si roční členství v hodnotě 60 euro a získat tak kartičku opravující držitelce k návštěvě státních florentských muzeí a co hlavně - nemuset stát tu dlouhou (ale opravdu dlouhou, horší jsem snad viděla jen do Vatikánské muzeí v říjnu) frontu na vstup do galerie. Což bylo nakonec to, co rozhodlo, že kartičku chceme. Ubytování jsme měly zamluvené v krásném hotelu v podstatě v centru, si vstoupily do města a v předpovědi potěšily si mohly jít předpoledne dáchnout. Pokoj byl mnohem kapesnější; ne vypadal na fotkách, ale v zásadě nám to nakonec nevadilo, když jsme ucourané dorazily večer domů, stejně jsme bydlely akorát v posteli. S koupelnou, snídaní a wifi, a ničeho víc nám nebylo třeba. V sobotu jsme tedy vyrazily směrem galerie Uffizi za účelem získání kartičky. Nakonec jsme si koupily rodinné členství za 100 euro, máma sice coby EU citizen starší 65 let měla vstup zdarma, ale musela by stát tu frontu. Navíc takhle jsme mohly do galerie kdykoli a kolikrát jsme chtěly, takže když nám obrazy už lezly krkem, tak jsme to zabalily a vrátily se pokračovat zase jindy.

Cestou ke galerii jsme narazily na skvostnej bleší trh, kde se nabízelo cokoli od předložených knih, starých hraček, celuloidových mrkacích panen po gramofonové desky, lampy nebo kapesní hodinky, prostě takový pouliční vetešnictví. Máma se snažila fotit, ale já ji hnala, že předstoupit sobotu bude taky den, a že se vyhradíme celý dopoledne. Jenže pak nám čas začal trochu splývat a sobotu jsme zaměnily za neděli a bleší jsme propásly. Promi, mami... Odpoledne jsme pak strávily prohlídkou františkánské baziliky Svatého Kříže (Santa Croce). Začali to stavět v roce 1294 a je to oobrovský, protože bylo třeba trhnout konkurenční dominikánský chrám, který ji stavěl na druhé straně města podobně megalomanskou stavbu. Na délku má 125 m, má 16 kaplí a je to největší františkánský kostel na světě. U vchodu si můžete vzít brožurku s plánkem kostela i předložený prostor s vyznačenými hlavními atrakcemi. (Věc je zde dobrým zvykem, že orientační cedule bývá v každém kostele a většinou i popis výjevů na freskách v jednotlivých kaplích.) Stavba Santa Croce byla financována městem a bohatými florentskými rodinami, které na oplátku nesly patronát nad kaplemi a nechaly si je vymalovat od podlahy ke stropu ke své většinou pozemské i posmrtné slávě. Na stavbě i výzdobě kostela pracovali téměř všichni velcí umělci doby (oni teda pracovali na mnoha frontách, protože v dobách největší florentské slávy probíhal stavební boom na poli světském i církevním). S nástupem medicéjského knížectví v 16. století se architektonický vkus změnil, fresky ze 14. století byly zabitelné a interiér doznal značných změn. V Santa Croce se téměř nachází mnoho významných mrtvol, třeba Michelangelo nebo Galileo Galilei. A kromě nich je tu předložená v průběhu staletí nejméně polovina města, takže je zcela pokrytá náhrobními deskami. Trochu jsem měla problém s tím, že šlapu po hrobech, ale tak člověk si za chvíli zvykne; v bývalém refektáři jsou vystaveny klášterní sbírky větrných větrů zabílených fresek a elně zdobí, jak už to v refektářích bývá, freska Poslední večer, nejstarší v celé Florencii. Vstupné cca 6 euro, dá se i skupiny polovic. V prostorách baziliky sídlí taky proslulá florentská "kolečko". (essere continuata) Falena